

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΟΜΑΔΑ Α'

ΘΕΜΑ Α1

A.1.1. Σχολικό βιβλίο, τόμος Α, σελίδα 141 – 142, κεφάλαιο στ: «Η εξωτερική πολιτική».

A.1.2. Σχολικό βιβλίο, τόμος Β, σελίδες 111 – 117, κεφάλαιο γ. «Οι επιπτώσεις της μικρασιατικής καταστροφής στην πολιτική ζωή», «Η μικρασιατική καταστροφή ... από την Ανατολική Θράκη».

ΘΕΜΑ Α2

A.2.1. α. Παλινόρθωση : σχολικό βιβλίο, τόμος Α, σελίδα 116, «Όταν νικήθηκε ... έγινε η παλινόρθωση».

β. Μεγάλη Ιδέα: σχολικό βιβλίο, τόμος Α, σελίδα 250. «Οι πολίτες του ελεύθερου κράτους ... (Αιγαίο, Στενά, Εύξεινος)»

γ. Συμβούλιο Ασφαλείας του Ο.Η.Ε.: σχολικό βιβλίο, τόμος Β, σελίδα 266. «Αλλά, στην κορυφή του οργανισμού (δικαίωμα αρνησικυρίας, veto)».

A. 2.2.

α – Λάθος

β – Σωστό

γ – Σωστό

δ – Λάθος

ε – Σωστό

ΟΜΑΔΑ Β'

ΘΕΜΑ Β1

Σχολικό βιβλίο, Τόμος Α, σελίδες 122 – 123. «Οι πηγές του φιλελληνισμού ... να είναι ενίσχυση διπλωματική».

Από τις πηγές μπορούν να αξιολογηθούν τα παρακάτω στοιχεία.

Πηγή 1: Κατά το γερμανικό ιστορικό Bartholdy ο φιλελληνισμός στην Ευρώπη είχε καταλυτική επίδραση, καθώς συνένωσε κάθε είδους πολιτικές, εθνικές και κυρίως κοινωνικές διαφορές. Συγκεκριμένα, έφερε κοντά τα υψηλά (αριστοκράτες) με τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα (πληβείοι) και ο κοινός ενθουσιασμός τους εκφράστηκε όχι μόνο διπλωματικά (λόγο) αλλά και έμπρακτα. Παρόλες τις επίσημες αντιδράσεις ο φιλελληνισμός, ως κίνημα, προσέλκυσε άτομα κάθε ηλικίας και τάξης λαμβάνοντας τεράστιες διαστάσεις, ώστε να χαρακτηρίζονται οι φιλέλληνες από την αυστριακή κατασκοπεία «ελληνομανείς».

Πηγή 2: Το κείμενο του Βακαλόπουλου παρέχει διαφωτιστικές πληροφορίες σχετικά με τις αιτίες και τα κίνητρα κάποιων από τους φιλέλληνες που έφταναν στον ελλαδικό χώρο ως «πλανόδιοι ιππότες». Πέρα από κάποιες στοιχειώδεις αγνές ιδεολογικές προθέσεις, οι άνθρωποι αυτοί υποστηρίζεται

ότι υποκινούνταν από καθαρά ωφελιμιστικά κίνητρα. Συγκεκριμένα, στόχευαν σε στρατιωτικά αξιώματα και χρηματικά οφέλη, τα οποία θα τους εξασφάλιζαν τη σταδιοδρομία και την προσωπική προβολή που η πατρίδα τους τους στέρησε.

ΘΕΜΑ Β2

Β.2. α. Σχολικό βιβλίο, Τόμος Β, σελίδες 96 – 97: «Η γαλλική πολιτική στρέφεται αναδιοργάνωση της τουρκικής αστυνομίας».

Σελίδα 97: «Οι οικονομικοί κύκλοι του Λονδίνου ... Εγγύς Ανατολής».

Σελίδα 98: «Η προσέγγιση Κεμάλ – Σοβιετικών ... για τα δικά της συμφέροντα».

Μέσα από την πρώτη πηγή γίνεται κατανοητό ότι η γαλλική διπλωματία, επεδίωκε μεταρρυθμίσεις στη συνθήκη των Σεβρών, υπέρ της κεμαλικής Τουρκίας προτάσσοντας ως δικαιολογία προς τους συμμάχους της, τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από το Γαλλο – κεμαλικό σύμφωνο της Άγκυρας (Οκτώβρης του 1921). Επίσης, η γαλλική κοινή γνώμη και ο τύπος, έδειχναν έναν ανεξήγητο φιλοτουρκισμό, πράγμα που επιδρούσε στη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής της Γαλλίας.

Η αγγλική κυβέρνηση θεωρούσε ότι η παράταση των εχθροπραξιών στη Μ. Ασία και η πολιτική της Αγγλίας στην περιοχή αυτή, αποτελούσαν βασικό αίτιο του αναβρασμού στις Ινδίες, οι οποίες αποτελούσαν τη μεγαλύτερη υπερπόντια αποικία τους. Πίστευαν ότι η λήξη του μικρασιατικού πολέμου ήταν ζήτημα εθνικής σημασίας και μπορούσε να επιτευχθεί με τον περιορισμό των ελληνικών διεκδικήσεων, ειδικό τη στιγμή που οι Έλληνες είχαν εμπιστευθεί την διπλωματική πλευρά του μικρασιατικού αγώνα σ' αυτούς.

Β. 2. β. Σχολικό βιβλίο, Τόμος Β', σελίδα 98: «Ο Κωνσταντίνος επισκέπτεται ... συμβιβασμός με την Τουρκία».

Σελίδες 101 – 103: «Το ίδιο αμετάβλητο μένει ... Νικ. Τριανταφυλλάκο».

Η πηγή αναφέρεται στα σφάλματα της ελληνικής στρατιωτικής ηγεσίας κατά τη διάρκεια της αντεπίθεσης του Κεμάλ τον Αύγουστο του 1922. Συγκεκριμένα, η έλλειψη συντονισμού προκάλεσε διάσπαση του μετώπου, άτακτη υποχώρηση των Ελλήνων και των Αρμενίων και σύγχυση στους κόλπους του στρατεύματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα υπήρξε η απώλεια του ασυρμάτου του Α' σώματος στρατού και η αποκοπή της επικοινωνίας με την ηγεσία της στρατιάς. Η έλλειψη συντονισμού αποδεικνύεται και από την παράλειψη αποστολής διαταγών στο β' σώμα στρατού για ενίσχυση του μετώπου που δεχόταν τον κύριο όγκο της επίθεσης. Στρατηγικό σφάλμα υπήρξε η παραμονή του έλληνα αρχιστρατήγου 500 χιλιόμετρα μακριά από το πεδίο της μάχης, τη στιγμή που ο Κεμάλ διηύθυνε τις δυνάμεις του πολύ κοντά σ' αυτό. Το μέγεθος των σφαλμάτων υπήρξε τέτοιο που προκάλεσε την απορία ακόμη και των ίδιων των ελλήνων αξιωματικών.

**Επιμέλεια Απαντήσεων: Αποστολάκη Ελευθερία – Φιλόλογος
Σταυρόπουλος Βασίλης – Φιλόλογος**